

gozta fel a begyűjtött rétegmintákat. Megállapítása szerint a kultúrreteg feletti szint valóban löszös. Ez felhetőleg a legutolsó löszképző időszakból, a fiatalabb driászából származik. A mintegy 3700 db csiga feldolgozását K r o p p E. végezte. A csigák javarésze lassan folyó sekély vízre jellemző vízi faj. A löszös rétegekben azonban még megvannak a pleisztocén löszcsigáknak képviselői. Mind a csigafaunát, mind a kisebb méretű szilánkanyagot a kultúrreteg teljes átiszapolásával nyertük, amit a Sió közelsége miatt sikerült megoldanunk. (2 mm-es lyukméretű szitát használtunk.)

A gerinces fauna vizsgálata meglehetősen semmitmondó. Az emlősök közül hód, tulok és szarvas, a halak közül ma is élő fajok maradványai kerültek elő (meghatározásukat B ö k ö n y i S. és B e r i n k e y L. végezte).

Stieber J. határozta meg a bőséges faszénanyagot. Valamennyi a nyárfa (P o p u l u s) szenének bizonyult. Ez a lombos faj egyike volt a posztglaciális klímamegváltozás után az első előretörő lombosfáknak. Sajnos a pollenvizsgálat nem járt kielégítő eredménnyel (végezte K r i v á n n é, H u t t e r E.), s csak néhány fűfélélt jelzett a löszös rétegből.

Vizsgálataink közül legfontosabbnak tekinthetjük a heidelbergi rádió-karbon laboratórium (K. O. M ü n n i c h professzor) által elvégzett C^{14} -vizsgálatot. Eszerint a szekszárdi lelet abszolút kora $10,350 \pm 500$ év, azaz l. e. $8,400 \pm 500$ rádiókarbon év, ami megfelel a fiatalabb driász időszaknak, az egyéb vizsgálatok által is meghatározott kornak. A szekszárdi ősember tehát közvetlenül a jégkor legvégén, a posztglaciális időszak küszöbén élt. Eszköz-készlete alapján az őskőkorhoz kell leleteit csatolnunk, de mind abszolút korban, mind eszközeit tekintve közvetlen átmenetet képez a késői paleolitikum és a mezolitikum között.

Ha tipológiai alapon igyekszünk megkísérelni, hogy a hasonló korú környező államokbeli származási kapcsolatait kiderítsük, a következőkre jutunk:

Valamennyi környező állam területén megvannak a mienkhez hasonló késői paleolit-mezolit leletek. Azonban valamennyinek megvan a maga helyi színezete, amely a mienktől megkülönbözteti. Így pl. az élesen elhatárolt Ukrán Köztársaságbeli leleteknél a ferdén csonkított pengéken készült árvésők, a lengyelországi leleteknél a mindenütt tapasztalható – Szekszárdon teljesen hiányzó – swidry jelleg, stb. Megegyezést mutat azonban a szekszárdi anyag azzal a csoporttal, amelyet a „s ü d m o l d a n u b i s c h e G r u p p e”, vagy „m i t t e l d a n u b i s c h e G r u p p e” néven foglalnak össze. Ebbe tartozik a ún. W o t t a w a kultúra és azok az ausztriai leletek, amelyeket Horn-Galgenberg anyaga képvisel leginkább. Valószínűnek tűnik, hogy a szekszárdi lelet mindezeknél idősebb lévén, közvetlenül genetikus előzményüknek tekinthető.